

Pleitnota zitting rechtbank 's-Hertogenbosch, vrijdag 6 augustus 2010, AWB 10/03485, 15.55 uur.

In aanvulling op het verweerschrift en de bestreden beschikking en in reactie op de aanvullende gronden van beroep, merkt verweerder nog het volgende op.

Verweerder meent dat met de op 3 juni 2010 door de President van het EHRM getroffen interim measure geen concrete aanwijzingen zijn aangedragen dat Griekenland zijn internationale verplichtingen niet nakomt. In dit verband wijst verweerder op het volgende.

Van belang is dat de door de President van het EHRM opgelegde interim measure, ondanks het feit dat daarin enige toelichting wordt gegeven ten aanzien van de aspecten waarmee de President van het EHRM rekening heeft gehouden, een tijdelijke maatregel is, die tot gevolg heeft dat de desbetreffende klagers tijdens hun klachtprocedure bij het Hof niet mogen worden overgedragen aan Griekenland. De maatregel is een zogenoemde bevroeringsmaatregel en bevat geen voorlopig oordeel over de in de interim measure aan de orde gestelde kwesties. Ook deze interim measure kan dus niet dienen als grondslag voor de conclusie dat het EHRM op het punt staat terug te komen van zijn uitspraak van 2 december 2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2009, 41). De interim measure is kennelijk ingegeven door een samenstel van argumenten, waarbij met name de Somalische afkomst van de vreemdelingen kennelijk de doorslag heeft gegeven. De President van het EHRM refereert immers expliciet aan de huidige veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië en aan de mogelijkheid dat de desbetreffende vreemdelingen naar Somalië zouden kunnen worden teruggestuurd. Gezien het cumulatieve karakter van de formulering van de overwegingen van de President van het EHRM, moeten deze in hun onderlinge samenhang worden gelezen. De betekenis van deze interim measure is dan ook beperkt. Verweerder wijst in dit verband naar zijn brief van 11 juni 2010, kenmerk 5656707/10 (bijlage) aan de Voorzitter van de Tweede Kamer.

Dat de Somalische afkomst van doorslaggevend belang is geweest voor de President van het EHRM wordt bevestigd door het feit dat na 3 juni 2010 verschillende verzoeken tot het treffen van een interim measure zijn afgewezen in zaken waar overdracht aan Griekenland aan de orde was. Bij wijze van voorbeeld wijst verweerder op de afwijzing van 9 juni 2010 (30528/10; bijlage) in een zaak betreffende een Irakese vreemdeling. Hieruit kan niet worden afgeleid dat aan de op 3 juni 2010 getroffen interim measure verdergaande betekenis moet worden toegekend. Verweerder meent dat de op 3 juni 2010 getroffen interim measure geen aanleiding vormt om terug te komen van de eerdere, bestendige jurisprudentie van de Afdeling. Zoals de Minister in de brief van 11 juni 2010 heeft aangegeven, vormt het feit dat deze interim measure is getroffen geen reden voor Nederland om de verantwoordelijkheid voor de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van personen die onder het bereik van de getroffen interim measure vallen over te nemen. Vooral nog is de betekenis ervan beperkt tot het tijdelijk niet effectueren van de feitelijke overdracht van personen die onder de reikwijdte van de interim measure

vallen, en wel tot het EHRM zich inhoudelijk over de aan de orde gestelde aspecten heeft uitgelaten.

Voorts kan geenszins uit de getroffen interim measure worden afgeleid dat het EHRM van oordeel is dat in de Griekse asielprocedure geen mogelijkheid bestaat om te klagen bij het EHRM. Het EHRM spreekt immers over een *vermeende* moeilijkheid voor vreemdelingen om een klacht te kunnen indienen bij het EHRM (*'the alleged risk of expulsion from Greece without the applicants having a proper opportunity to request the Court to intervene'*). De visie van de vreemdeling dat er sprake zou zijn van een inadequate inrichting van de asielprocedure in Griekenland vindt derhalve geen weerslag in het oordeel van het EHRM. Overigens wordt tevens verwezen naar het feit dat het Hof in de beslissing om een interim measure af te wijzen heeft gewezen op de mogelijkheid om vanuit Griekenland een klacht bij het Hof in te dienen, zodra de vreemdeling zich in Griekenland bevindt.

Zoals de Afdeling al eerder heeft beslist kan een door de president van het EHRM getroffen voorlopige maatregel, indien de motivering daarvan daartoe aanleiding geeft, ook in de weg staan aan de uitzetting van een ander dan de vreemdeling ten behoeve van wie die maatregel is getroffen. Dat kan ertoe leiden dat op basis van een in een andere zaak getroffen interim measure moet worden geconcludeerd dat bijvoorbeeld het zicht op uitzetting is komen te ontbreken.

Zie:

- AbRS 28 mei 2004, JV 2004/278;
- AbRS 2 november 2006, JV 2007/6.

Anderzijds heeft het feit dat een "gemotiveerde" interim measure is getroffen op zichzelf geen invloed op de beslissing omtrent toelating. De Afdeling heeft beslist dat een getroffen interim measure, gelet op het algemene karakter van de daaraan ten grondslag gelegde motivering, weliswaar vooralsnog in de weg kan staan aan uitzetting, doch dat in dat opzicht slechts sprake is van een tijdelijke belemmering en dat de getroffen interim measure op zichzelf los staat van de beslissing omtrent toelating.

Zie:

- AbRS 24 maart 2005, JV 2005, 192;
- AbRS 6 januari 2006, JV 2006, 189.

Uit de hier aangehaalde jurisprudentie vloeit voort dat aan de interim measure van 3 juni van dit jaar – ondanks het feit dat zij van enige toelichting is voorzien – voorshands slechts beperkte betekenis toekomt en dat die beslissing niet noodzaakt tot het verlaten van de tot recent gevolgde lijn in de jurisprudentie van de Afdeling. Overigens heeft de Afdeling onlangs nog diverse uitspraken gedaan in zaken waarin de vraag aan de orde was of overdracht naar Griekenland kon plaatsvinden.

Zie:

- AbRS 17 mei 2010 (200906028/1/V3), www.raadvanstate.nl;
- AbRS 28 mei 2010 (200909378/1/V3), www.raadvanstate.nl;
- AbRS 4 juni 2010 (200908945/1/V3), www.raadvanstate.nl.

Verweerder is mitsdien van oordeel dat, gelet op de door eiser in de onderhavige procedure overgelegde rapporten en de verwijzing naar de interim measure van 3 juni 2010, er geen termen zijn om te concluderen dat er van de zijde van eiser concrete aanwijzingen zijn aangedragen, op grond waarvan verweerder niet meer kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verweerder merkt vervolgens nog op dat tegen de in de aanvullende gronden van beroep aangehaalde uitspraken hoger beroep is ingesteld. Het beroep op deze uitspraken dient naar de mening van verweerder dan ook te falen.

Concluderend verzoekt verweerder uw rechtbank het beroep ongegrond te verklaren.

